

Arrest

nr. 69 379 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 29 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, dient op 30 december 2010 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Verzoeksters kinderen hebben de Belgische nationaliteit en zijn geboren op X en X. Bij proces-verbaal van minnelijke schikking van de vrederechter van 26 augustus 2010 wordt het akkoord bekrachtigd dat

verzoekster en de vader van de kinderen gesloten hebben, namelijk dat de kinderen ingeschreven blijven bij de moeder en dat de vader een omgangsrecht krijgt in de weekends.

Op 21 februari 2011 wordt verzoekster in kennis gesteld van het feit dat zij bijkomende documenten dient voor te leggen voor 29 maart 2011.

Op 31 mei 2011 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Gent mee dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten heeft voorgelegd en dat een beslissing bijlage 20 met bevel kan worden genomen.

Verzoekster legt bijkomende documenten voor die de stad Gent op 7 juni 2011 naar de Dienst Vreemdelingenzaken faxt. Het betreft bewijzen van inkomsten van de vader van de kinderen, bewijzen dat verzoekster geen inkomsten heeft in Burundi, een attest van het OCMW van 22 februari 2011 dat verzoekster een leefloon ontvangen heeft van 12 juni 2009 tot 28 februari 2011, een bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering daterend van 11 maart 2011.

Op 29 juni 2011 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 3 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 30/12/2010 (datum) door K. J. N. (naam en voornamen) geboren te K. (Burundi), op (in) (...) van Burundi nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd:

- *Bewijs inkomsten van de gevestigde*
- *Bewijs onvermogen van de verzoeker*
- *Bewijs dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW*
- *Bewijs stortingen in het verleden ten aanzien van de verzoeker*
- *Bewijs aansluiting ziekteverzekering*

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout

1.

Artikel 2 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoekster:

"niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger. Volgende

gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijs inkomsten van de gevestigde, bewijs onvermogen van de verzoeker, bewijs dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW, bewijs stortingen in het verleden ten aanzien van de verzoeker, bewijs aansluiting ziekteverzekering."

3.

Dat evenwel deze motivering duidelijk noch afdoende is waardoor er schending is van de motiveringsplicht en van verzoeksters rechten van verdediging !!!

Door verweerder wordt immers op geen enkele afdoende manier gemotiveerd waarom verzoekster zich niet in de voorwaarden zou bevinden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger.

4.

Dat verder door verweerder in geen geval in de weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd waarom de door verzoekster effectief neergelegde bewijsstukken, niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk "zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger".

Dat immers verzoekster ter staving van haar aanvraag ondermeer volgende stukken heeft neergelegd : "Bewijs aansluiting ziekteverzekering (Euromut)", "attestation de non possession de parcelle" en "attestation de reconnaissance des services non rendus", beiden afgeleverd door de Burundese autoriteiten (cf. stuk 2).

5.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder nu geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken ter staving van haar aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en evenmin werd gemotiveerd waarom deze door haar neergelegde stukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoekster "zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger".

6.

Dat in de verzoekster betekende bijlage 20 (beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten) door verweerder melding wordt gemaakt van "bewijs inkomsten van de gevestigde".

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder opnieuw ernstig wordt geschonden, daar verweerder geen rekening houdt met de vaststelling dat in een arrest van 3 november 2009 het Grondwettelijk Hof stelde dat de voorwaarde van "ten laste" zijn, in het geval van vreemde ouders van een minderjarige Belg, zo moet geïnterpreteerd worden dat de ouders (en dus niet het kind) over toereikende bestaansmiddelen beschikken voor zichzelf en hun kind !!!

Dat derhalve verweerder, gelet op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, geenszins in zijn weigeringsbeslissing kan verwijzen naar "bewijs inkomsten van de gevestigde",

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder en van schending van de motiveringsplicht."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De verwerende partij merkt onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de rechten van de verdediging.

Inzake verzoeksters concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat diende te worden gemotiveerd waarom zij zich niet in de voorwaarden zou bevinden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger. Immers, bij brief van 11 februari 2011, aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 februari 2011, werd gevraagd om uiterlijk tegen 29 maart 2011 (dit is drie maanden na de aanvraag) bijkomende stukken voor te leggen. De verwerende partij verwijst in dit verband naar artikel 52, §§ 2 en 3 van het koninklijk

besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) die voorschrijven dat bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag bepaalde documenten moeten worden voorgelegd en dat als deze niet na afloop van drie maanden zijn voorgelegd, het gemeentebestuur de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20.

De verwerende partij merkt op dat de burgemeester of zijn gemachtigde *in casu* heeft vastgesteld dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn heeft voldaan aan de verplichting om de gevraagde stukken voor te leggen, waarbij duidelijk wordt aangegeven welke stukken niet werden voorgelegd binnen de gestelde termijn. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar stukken die zij slechts heeft ingediend op 7 juni 2011.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld, met verwijzing naar voormeld artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat verzoekster heeft nagelaten de gevraagde stukken binnen de vastgestelde termijn voor te leggen, wat verzoekster trouwens niet betwist.

De verwerende partij wijst er volledigheidshalve nog op, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat het niet aan de burgemeester of zijn gemachtigde toekomt om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoekster voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, maar slechts kan oordelen of verzoekster zelf de vereiste stukken heeft aangebracht om aan te tonen dat zij aan deze voorwaarden voldoet. Het komt hem enkel toe om na te gaan of er voldoende en bewijskrachtige stukken werden neergelegd om het bevoegde bestuur vervolgens toe te laten te oordelen of de verblijfsaanvraag kan worden ingewilligd. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om van een verblijfsrecht te genieten en wordt aangeduid welke overtuigingsstukken ontbreken. Verzoekster vertrekt van een foutieve beoordeling van de bevoegdheid van de verwerende partij waar zij aanvoert dat niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie.

De verwerende partij wijst erop dat bijgevolg verzoeksters kritiek op een onderdeel van de motivering, namelijk dat zij geen bewijs van inkomsten van de gevestigde heeft voorgelegd, niet dienstig is in het kader van dit annulatieberoep. Dit motief is naar het oordeel van de verwerende partij niet determinerend voor de uitkomst van de bestreden beslissing. Verzoeksters kritiek daarop is niet dienend want is, zelfs indien gegrond, niet van aard om tot de nietigverklaring van de beslissing te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen.

Inderdaad blijft volgens de verwerende partij de vaststelling overeind dat verzoekster andere opgevraagde stukken en bewijzen niet heeft voorgelegd binnen de gestelde termijn, zo onder meer bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering en het bewijs dat zij niet ten laste is van het OCMW. De vaststelling dat deze beide bewijzen niet zijn geleverd binnen de gestelde termijn, volstaat om de beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen.

De verwerende partij citeert uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 174/2009 van 3 november 2009 dat de voorwaarde dat de ouder "ten laste" is van het minderjarig Belgisch kind, zo moet worden geïnterpreteerd dat daarmee wordt geëist dat die ouders over toereikende bestaansmiddelen beschikken voor zichzelf en de kinderen omdat zij geen last worden voor de overheidsfinanciën. De verwerende partij wijst erop dat de vreemdeling die een aanvraag heeft ingediend in functie van zijn minderjarig kind wel degelijk het bewijs van een ziektekostenverzekering moet kunnen voorleggen en dat deze voorwaarde niet ter discussie wordt gesteld in het voormeld arrest. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat verzoekster binnen de gestelde termijn geen bewijs heeft voorgelegd dat ze niet ten laste is van het OCMW en evenmin het bewijs van een ziekteverzekering.

Het gegeven dat verzoekster wel stukken heeft binnengebracht op 12 juni 2011 kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat zij zulks niet binnen de gestelde termijn van drie maanden na de aanvraag heeft gedaan. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, verzoekster heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat niet wordt gemotiveerd waarom zij zich niet in de voorwaarden zou bevinden om te genieten van het recht van verblijf als familielid van een EU-burger. Verzoekster meent dat zij bewijsstukken heeft voorgelegd en dat niet wordt gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard. Verzoekster voert aan dat inzake het "bewijs inkomsten gevestigde" het Grondwettelijk Hof stelde dat de voorwaarde van het ten laste zijn zo moet worden geïnterpreteerd dat de ouders over toereikende bestaansmiddelen moeten beschikken voor zichzelf en het kind, en niet het kind zelf.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk waarom de verwerende partij meent dat verzoekster geen aanspraak kan maken op een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie of van een Belg: er wordt vermeld dat verzoekster *niet binnen de gestelde termijn* heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat de gevraagde documenten niet werden voorgelegd.

Vervolgens meent verzoekster dat niet wordt gemotiveerd waarom de door haar voorgelegde documenten niet werden aanvaard. De Raad wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekster de gevraagde documenten niet binnen de gestelde termijn heeft voorgelegd.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoekster op 21 februari 2011 werd gevraagd om welbepaalde bijkomende documenten voor te leggen voor 29 maart 2011. Verzoekster heeft dit niet gedaan en kan niet anders voorhouden. Uit de stukken van het dossier blijkt wel dat verzoekster na deze datum bijkomende documenten heeft ingediend die de stad Gent op 7 juni 2011 naar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gefaxt. Verzoekster betwist in het verzoekschrift niet dat deze documenten pas werden ingediend nadat de haar toegekende termijn tot 29 maart 2011 reeds verstreken was. Verzoekster heeft dus niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt voor een verblijf als familielid van een burger van de Unie omdat ze de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd.

De Raad wijst erop dat verzoekster op 30 december 2010 een aanvraag had ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een Belg als bloedverwant in opgaande lijn op basis van de toen geldende artikelen 40*bis*, § 2, 4° en 40*ter* van de vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat als volgt luidde:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Nu verzoekster niet binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten heeft ingediend en in de bestreden beslissing enkel dit wordt vastgesteld, is de kritiek die verzoekster uit inzake het niet of niet afdoende motiveren betreffende de inhoud van bepaalde documenten, niet ter zake dienend.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij *in casu* niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoekster voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of verzoekster zelf de vereiste stukken heeft aangebracht om aan te tonen dat zij aan deze voorwaarden voldoet. De beperking van de bevoegdheid van de verwerende partij vloeit voort uit het hierboven vermelde artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken worden overgemaakt, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort overeenkomstig artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot de bevoegdheid van de bevoegde minister of diens gemachtigde. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen komt het de verwerende partij derhalve enkel toe om na te gaan of er voldoende en bewijskrachtige stukken werden neergelegd om het bevoegde bestuur vervolgens toe te laten te oordelen of de verblijfsaanvraag kan ingewilligd worden.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 21 februari 2011 werd gevraagd om voor 29 maart 2011 bijkomende stukken voor te leggen. Verzoekster heeft binnen deze termijn geen bijkomende stukken voorgelegd, zodat in de bestreden beslissing op basis van een correcte feitenvinding werd geoordeeld dat verzoekster binnen de gestelde termijn niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De omstandigheid dat verzoekster buiten de termijn stukken heeft ingediend waarmee geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, houdt *in casu* geen schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster was er immers uitdrukkelijk van op de hoogte gebracht binnen welke termijn, voorzien in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, zij deze stukken moest voorleggen, en in het verzoekschrift betwist zij niet dat deze stukken buiten de termijn werden ingediend en geeft zij er evenmin een verklaring voor.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.1.3.5. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel

van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

2.1.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoekster zet niet met concrete gegevens uiteen in welk opzicht het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“Dat de verzoekster betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met het art 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie» ondertekend te Rome op 25 maart 1957,
Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest dd. 8 maart 2011 (Zambrano/RVA) uitdrukkelijk stelde dat het recht om op het grondgebied van de Europese Unie te verblijven (art 20 VWEU) wordt ontzegd aan minderjarige Belgen wanneer hun derdelands (niet-EU) ouders, van wie ze ten laste zijn, geen verblijfsrecht krijgen in België, noch de mogelijkheid krijgen om er te werken.
Dat immers de verzoekster betekende beslissing tot gevolg heeft dat verzoeksters minderjarig Belgisch kind, burger van de Unie, verplicht wordt het grondgebied van de Unie te verlaten om zijn ouder te volgen, wat een inbreuk is op artikel 20 VWEU (= het recht dat Unieburgers hebben om op het grondgebied van de Unie te verblijven).”*

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar het arrest Zambrano, nu zij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die tot dit arrest aanleiding hebben gegeven, dezelfde zijn als in het geval van verzoekster.

De verwerende partij stelt vast dat de vader van het kind in het betreffende arrest bij een in België gevestigde onderneming tewerk gesteld is geweest met een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd en de ouders aldus ten tijde van de geboorte van het eerste kind van Belgische nationaliteit, over voldoende bestaansmiddelen beschikten om in het onderhoud van het kind te voorzien dankzij het werk van de vader. Verzoekster daarentegen toont geenszins aan dat zij tewerk gesteld kan worden en zelf in inkomsten kan voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid: integendeel heeft zij een stuk van het OCMW voorgelegd waaruit blijkt dat zij al meer dan twee jaar een leefloon geniet van het OCMW.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster deze rechtspraak niet op haar eigen situatie betreft zodat haar verwijzing ernaar niet dienstig is.

De verwerende partij wijst erop dat de loutere verwijzing naar het arrest Zambrano omdat verzoekster als niet EU-burger moeder is van een EU-burger, niet kan worden aangenomen nu ze niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond haar kinderen ten laste te hebben en te beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden en te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt. Het arrest Zambrano verhindert niet dat aan de vreemdeling wordt gevraagd om een bewijs voor te leggen dat hij niet ten laste is van het OCMW, dat hij over eigen inkomsten beschikt en dat er een emotionele en financiële band is met het kind, en het bewijs van aansluiting bij een ziektekostenverzekering.

In casu heeft verzoekster de vereiste documenten niet binnen de gestelde termijn voorgelegd om aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

2.2.3. De Raad herhaalt vooreerst dat de bestreden beslissing steunt op artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en dat ze werd genomen omdat verzoekster niet binnen de gestelde termijn de vereiste documenten heeft ingediend.

Een verwijzing zonder meer naar Europese rechtspraak stelt verzoekster niet vrij van de verplichting om bij haar aanvraag te voldoen aan de vormelijke vereisten die gesteld worden, of om daaraan te voldoen binnen de voorziene termijn. De rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst, staat er niet aan in de weg dat aan een persoon die in aanmerking wenst te komen voor een verblijf als familielid van een burger van de Unie of van een Belg, bepaalde wettelijke formaliteiten kunnen worden opgelegd zoals het voorleggen van een ziektekostenverzekering of het bewijs dat het kind ten laste is van de ouder – derdelander. Zoals reeds gesteld betwist verzoekster niet dat zij niet binnen de gestelde termijn de vereiste documenten heeft voorgelegd. De Raad wijst er tevens op dat verzoekster niet aantoonbaar door de bestreden beslissing aan haar Belgische kinderen het effectief genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten. De vader van haar kinderen heeft de Belgische nationaliteit - de ouders leven gescheiden maar verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij nog steeds gehuwd is met deze persoon – zodat verzoekster niet aantoonbaar bij een eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die enkel haar betreft, de Belgische kinderen het land moeten verlaten en dat hun het effectief genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepaling kan niet worden aangenomen.

De Raad wijst er ten slotte op dat indien verzoekster van mening is dat zij wel voldoet aan de voorwaarden om toegelaten te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, het haar vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij zij dan wel tijdig de benodigde documenten voorlegt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950)

Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van haar Belgisch kinderen, met wie zij samenwoont te Gentbrugge, wordt gescheiden (cf. proces-verbaal van minnelijke schikking dd. 26.08.2010, stuk 3).

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

(...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoekster» in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven heeft opgebouwd en waar haar minderjarige Belgische kinderen wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing in de gegeven omstandigheden geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de

Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij laat onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State gelden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat dit artikel niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg en kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

In casu is aan verzoekster een weigeringsbeslissing betekend, om reden dat verzoekster heeft nagelaten binnen de gestelde termijn de expliciet opgevraagde stukken te overleggen. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Verzoekster toont dit niet aan volgens de verwerende partij en zij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwerende partij meent dat de vage en ongestaafde beweringen van verzoekster aan het voorgaande geen afbreuk kunnen doen.

2.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.3.3.2. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift en in de bijlagen daarbij dat zij twee minderjarige kinderen heeft van Belgische nationaliteit en dat er een minnelijke schikking is bevestigd door de vrederechter op 26 augustus 2010 waarbij de kinderen ingeschreven zijn bij de moeder en de Belgische vader een omgangsrecht heeft. Zij vermeldt dat ze gehuwd is met deze Belgische man maar dat de echtgenoten op een ander adres verblijven.

Er wordt *in casu* niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven van verzoekster met haar kinderen. Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster voert niet met concrete gegevens aan dat er hinderpalen zijn om elders een gezinsleven uit te oefenen. Nu de kinderen van verzoekster de Belgische nationaliteit hebben en verzoeksters kinderen bij haar zijn ingeschreven en de vader enkel een omgangsrecht heeft, is het *in casu* in deze stand van het geding niet uit te sluiten dat er momenteel mogelijks hinderpalen kunnen zijn voor het leiden van een gezinsleven elders. Deze zaak betreft echter ook een zaak van immigratie. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoekster Belgische kinderen heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg. Verzoekster betwist niet dat zij heeft nagelaten om binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten in te dienen, terwijl haar daartoe nochtans uitdrukkelijk de kans werd geboden.

Wat de tweede voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat middels de bestreden beslissing minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen wordt nagestreefd: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoekster meent dat het proportionaliteitsbeginsel in deze niet gerespecteerd werd.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat het verblijf van verzoekster wordt geweigerd omdat zij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om als familielid van een burger van de Unie, namelijk als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg, gemachtigd te worden tot verblijf. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar kinderen wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. De Belgische vader van de kinderen bevindt zich nog steeds in België. Er wordt herhaald dat aan verzoekster uitdrukkelijk de mogelijkheid werd geboden om welbepaalde documenten voor te leggen binnen een duidelijk omschreven termijn maar dat zij nagelaten heeft deze documenten tijdig in te dienen en dat het haar vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen, mocht zij de mening toegedaan zijn dat zij momenteel wel over de nodige documenten beschikt. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is *in casu* niet het geval.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET